

En utskrift från Dagens Nyheters nätupplaga, DN.se, 2015-07-17 09:25:46

Artikeln ursprungsadress: <http://www.dn.se/kultur-noje/konsertrecensioner/robert-plant-pa-grona-lund/>

Robert Plant på Gröna Lund

Publicerad 2015-07-16 08:32

Foto: Petter Hellman Robert Plant intog Gröna Lunds stora scen på tisdagen.

Burrig funk när Plant prövar nytt. Gamle hårdrockaren Robert Plant har byggt sitt band kring 1990-talets musiksuccéer: trippop och britpop.

MUSIK

Robert Plant
Stora Scen, Gröna Lund

Det oväntade mötet blir faktiskt alldeles strålande.

Det finns något oväntat i att Robert Plants band The sensational space shifters till så stor del består av medlemmar från gamla 90-talsartister. Som att den före detta Led Zeppelin-sångaren plötsligt bara bestämde sig för att det bästa sättet att modernisera rockhistoriens burrigaste hårdrock var att luta sig mot musiker från trippoppen och britpoppen.

Ännu mer oväntat: bandet låter faktiskt alldeles strålande. Kanske inte hela tiden, definitivt på ett ganska svajigt sätt, men ändå – vad det gör och vad det ger är bitvis smått sensationellt.

Framför allt ger The sensational space shifters Robert Plant möjligheten att både äta kakan och ha den kvar. Plant bjuder på en räkka Zeppelinklassiker – precis vad folk vill ha och förväntar sig – men kan hela tiden hitta nya ingångar i det beprövade och lite slitna. Bandet förser "Turn it up" med en sanslöst funkig rytm som nästan skyler över att den trots allt fastnar i ett monotont malande. "Dazed and confused" mynnar ut i en svårt medryckande duell mellan Tysons elgitarr och den gambianske grioten Juldeh Camaras folliknande nyanero. I ett avslutande sömlöst flytande medley tassar Plant i gång med "I just want to make love to you" som sedan övergår i en explosiv "Whole lotta love" för att slutligen hamna i en version av Bo Diddleys "Mona". Den lika osannolika som sagolika versionen av bergscountrytraditionella "Little Maggie" ("den är som 'Wild thing' för countryfolk" som Plant beskriver den) har ett driv som är lika delar techno och ökenblues.

Allt fungerar för all del inte lika bra. "Black dog" dras till exempel i långbänk och ibland blir jammandet med Camaras väl utdraget och planlöst. Men även när Plant och bandet trampar vatten låter det som att de vill någonstans, även om de inte riktigt bestämt var eller hur de ska ta sig dit.

Ojämna konserter brukar vara frustrerande. Den här känns mest otippat kul och hoppfull. Tänk om fler veteraner kunde handskas med sina klassiker lika bekymmerslöst våghalsigt.

Mattias Dahlström
musik@dn.se

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt.